

Arrest

nr. 225 563 van 2 september 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN VRECKOM
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Soedanese nationaliteit te zijn, op 2 januari 2019 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2019 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 3 juni 2019.

Gelet op de beschikking van 4 juli 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de eerste verzoekende partijen en hun advocaat L. BUEKENHOUT *loco* advocaat H. VAN VRECKOM, die tevens de tweede verzoekende partij vertegenwoordigt.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek).

Blijkens de bestreden beslissingen hebben verzoekers naar aanleiding van onderhavig verzoek om internationale bescherming geen bijkomende inhoudelijke verklaringen afgelegd en hebben zij evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken aangebracht die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komen.

2. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 28 maart 2012 in het kader van verzoekers hun eerste verzoek om internationale bescherming een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat het motief dat verzoekers aanhaalden, namelijk een twist met de familie van verzoekster, geen verband houdt met één van de criteria van het Verdrag van Genève. Daarnaast wordt opgemerkt dat de geloofwaardigheid van de door hen aangevoerde problemen ondermijnd wordt omdat zij de aanval op verzoekster door familieleden niet vermeld hebben tijdens hun gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken, hoewel dit door hen aangehaalde incident toch een essentieel element vormt in hun asielrelaas, en omdat zij in Soedan nooit naar de politie zijn geweest om hun beweerde problemen te gaan melden. Verzoekers hun beroep tegen deze beslissingen werd verworpen bij 's Raads arrest nr. X van 30 juli 2012 omwille van de laattijdigheid ervan.

In het kader van hun volgend verzoek nam de commissaris-generaal opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat (i) verzoekers geen nieuwe elementen en/of feiten aanbrengen die aantonen dat de uitkomst van hun vorig verzoek incorrect is en zij alsnog in aanmerking komen voor de erkenning van de vluchtelingenstatus of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, en (ii) aan de door hen bij hun volgend verzoek aangehaalde nieuwe/andere elementen, met name verzoekers problemen met en vrees voor de Soedanese autoriteiten die hem zouden beschuldigen van collaboratie met buitenlandse satellietzenders, geen geloof kan worden gehecht en evenmin geloof kan worden gehecht aan hun verklaringen omwille van verzoekers activiteiten in België te worden geïsoleerd en/of gezocht door de Soedanese veiligheids- en inlichtingendiensten.

Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekers hun tweede volgend verzoek om internationale bescherming steunen op dezelfde vluchtmotieven zoals aangevoerd bij hun vorige verzoeken, met name verzoekers activiteiten op sociale media en zijn activiteiten voor Sky News alsook de familiale problemen met verzoeksters familie.

Ter ondersteuning van hun tweede volgend verzoek leggen verzoekers een convocatie neer vanwege de nationale inlichtingen- en veiligheidsdiensten.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe

elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4.1. Uit de bestreden beslissingen blijkt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot de conclusie komt dat verzoekers geen nieuwe elementen aanbrengen die hun kans op internationale bescherming aanzienlijk groter maken.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het herhalen van en volharden in eerder afgelegde verklaringen en het tegenspreken en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee zij echter deze bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

4.2. Louter stellen dat met de dood van de broer van verzoeksters eerste man, die indertijd zijn toestemming gegeven had bij het huwelijk van verzoekers, hun huwelijk gemakkelijk aanvechtbaar is, vermogen zij geen ander licht te werpen op de eerdere beoordeling van het CGVS dat deze aangevoerde familiale problemen geen verband houden met één van de criteria van het Verdrag van Genève en dat daarenboven de geloofwaardigheid van deze voorgehouden problemen ondermijnd werd omdat verzoekers de aanval op verzoekster door familieleden niet vermeld hebben tijdens hun gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken en omdat zij in Soedan nooit naar de politie zijn geweest om hun beweerde problemen te gaan melden. Met hun betoog dat als verzoekster opnieuw naar Soedan terugkeert, haar oom een vernietiging zal vragen van het huwelijk en zij als alleenstaande moeder zal beschouwd worden, wat een reden tot vervolging is in Soedan, komen zij niet verder dan blote beweringen en loutere hypothesen die verzoekers geenszins hard weet te maken met juridische argumenten of concrete gegevens of stukken, niettegenstaande zulks in beginsel aan hen toekomt.

In de mate verzoekers voorhouden dat zij niet de kans gekregen hebben om deze uitleg grondig te uiten daar ze het kort moest houden bij de DVZ en menen dat zij hadden moeten uitgenodigd worden voor een uitgebreid interview, kunnen zij niet worden gevolgd. In casu blijkt uit de lezing van het administratief dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidig tweede volgend verzoek om internationale bescherming van verzoekers heeft geregistreerd en van hen een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoekers in de gelegenheid gesteld werden bijkomende verklaringen af te leggen en nieuwe documenten neer te leggen (stukken 8 en 8B, verklaring volgend verzoek d.d. 6 december 2018). Deze verklaringen werd vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die de bestreden beslissingen heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoekers aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoekers wel degelijk werden gehoord en dat zij hun nieuwe elementen in het kader van hun huidig tweede volgend verzoek op nuttige wijze naar voor konden brengen. De Raad wijst er op dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet. Tijdens het persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van hun huidige verzoek werd aan verzoekers verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van hun verklaringen aldaar na zou gaan of hun aanvraag al dan niet

ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoekers voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekers werden hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van hun aanvraag reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoekers waren bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van hun verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken.

In zoverre het middel betrekking heeft op de beslissing van de commissaris-generaal van 28 maart 2012, wijst de Raad er op hij niet bevoegd is om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek, de beslissing met betrekking tot een eerder verzoek (nogmaals) te beoordelen in beroep. De bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is in dit geval beperkt tot de beoordeling van de in het huidige verzoek aangehaalde nieuwe elementen.

4.3. Ook met het louter herhalen van verzoekers activiteiten op het internet en sociale media, vermogen verzoekers geen ander licht te werpen op de eerdere beoordeling van zowel het CGVS als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij besloten werd tot de ongeloofwaardigheid van de door verzoeker aangevoerde problemen met en vrees voor de Soedanese autoriteiten die hem zouden beschuldigen van collaboratie met buitenlandse satellietzenders, evenals als zou verzoeker omwille van zijn activiteiten in België worden gevisieerd en/of gezocht door de Soedanese veiligheids- en inlichtingendiensten.

Een verwijzing naar algemene rapporten volstaat, net als het zichzelf op algemene wijze toemeten van een risicoprofiel, niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient, net als het risicoprofiel, in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hier, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas, in gebreke.

Voorts gaan verzoekers er ten onrechte van uit dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en bijgevolg ook de Raad kunnen evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren, met name wanneer deze onvoldoende garanties op het vlak van authenticiteit bieden. In de bestreden beslissing wordt omtrent de door hen neergelegde convocatie als volgt gemotiveerd: "Wat betreft de convocatie die u op heden neerlegt, waarin u opgeroepen wordt zich aan te bieden bij de nationale inlichtingen- en veiligheidsdiensten, dienen volgende vaststellingen gedaan. U verklaart te vrezen voor bestraffing omdat u niet inging op deze uitnodiging. Het dient evenwel vastgesteld dat u reeds in het kader van uw vorig verzoek om internationale bescherming een convocatie neerlegde, waarin u uitgenodigd werd zich aan te bieden bij de nationale inlichtingen- en veiligheidsdiensten. U uitte toen eveneens een vrees voor arrestatie. Het kan geenszins worden ingezien waarom de Soedanese autoriteiten u dit jaar opnieuw per brief zouden oproepen om zich bij de nationale inlichtingen- en veiligheidsdiensten aan te bieden, hoewel ze u reeds uitgenodigd zouden hebben zich aldaar aan te bieden op 9/10/2013, een convocatie waar u geen gehoor aan gaf, en waardoor u zich toen reeds blootstelde aan juridische gevolgen. Dat ze u op heden, 5 jaar later, plots opnieuw zouden convoceren met de vraag om zich aan te bieden, overtuigt dan ook in het geheel niet. Daarenboven dient opgemerkt dat, wat betreft documenten afkomstig vanuit Soedan, de authenticiteitswaarde van deze documenten objectief niet te verifiëren valt. Immers – zo blijkt uit de beschikbare informatie (toegevoegd aan administratief dossier) – is corruptie in Soedan wijdverspreid en terug te vinden in alle geledingen van de maatschappij, en op alle niveaus van het Soedanese staatsapparaat. Omwille hiervan is het dan ook zo goed als onmogelijk om de authenticiteit van Soedanese documenten na te gaan. Gegeven de vaststelling dat de vorige, door u neergelegde, convocatie vanwege de nationale inlichtingen- en veiligheidsdiensten, in het kader van uw eerste volgend verzoek om bescherming reeds als niet-authentiek werd beschouwd, vormt dit een bijkomende negatieve indicatie voor wat betreft de authenticiteit van de op heden door u neergelegde convocatie. Daarenboven dient vastgesteld dat de door u neergelegde convocatie slechts een scan-kopie betreft waarvan de echtheid geenszins te verifiëren valt, en die het resultaat kan zijn van knip- en plakwerk."

Verzoekers voeren aan dat zij meerdere convocaties hebben gekregen sinds hun vlucht en de Soedanese autoriteiten dus nooit gestopt hebben om verzoeker op te sporen, doch uit nazicht in het administratief dossier blijkt dat verzoekers slechts twee convocaties hebben bijgebracht (één ten tijde van het vorig verzoek en één naar aanleiding van hun huidig verzoek) en zij nooit verklaard hebben meerdere convocaties te hebben gekregen. Deze post-factum verklaring is dan ook allerminst ernstig te noemen.

4.4. Verzoekers houden voor dat ze, blijkens de door hen bijgebrachte informatie (waaronder de COI Focus "Risico bij terugkeer" van 6 februari 2018), in geval van terugkeer risico lopen op vervolging. Uit de analyse van de voormelde COI Focus blijkt echter dat noch het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, noch het Britse Upper Tribunal zich uitspreken voor een algemeen verbod op repatriëring van Soedanese onderdanen. Uit deze informatie blijkt voorts dat personen met bepaalde profielen, waaronder personen met een bepaalde etnische origine of politieke activiteiten, problemen kunnen hebben bij terugkeer. In casu heeft verzoeker niet aannemelijk gemaakt dat hij omwille van zijn activiteiten in België in de negatieve aandacht van de Soedanese autoriteiten zou staan. Verzoekers verklaarde in het kader van zijn vorige verzoek overigens geen lid te zijn van een politieke partij en niet politiek actief te zijn (notities persoonlijk onderhoud 9 december 2014, p. 5).

Wat betreft verzoekers hun betoog dat zij al sinds 2011 in België verblijven en vrezen dat zij als verraders en verwesterd zullen aanzien worden, dient te worden opgemerkt dat er in verzoekers hun dossier geen elementen zijn die erop wijzen dat verzoekers dermate vervreemd zijn van de Soedanese cultuur. Verzoekers hun verwijzing naar hun verblijf in Europa is onvoldoende om aan te tonen dat zij door de Soedanese bevolking in die mate als verwesterd zouden worden aanzien dat zij in Soedan hun leven niet zouden kunnen heropbouwen.

Verzoekers brengen evenmin concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat zij in geval van een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zouden lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt. Uit de door verzoekers aangehaalde artikelen en rapporten kan immers niet blijken dat er in Soedan een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

5. Bijgevolg lijken verzoekers geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, §2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. X; RvS 13 mei 2014, nr. X).

4.1. Ter terechtzitting alwaar verzoekende partijen uitdrukkelijk worden uitgenodigd te reageren op de beschikking van 23 mei 2019, voeren verzoekende partijen aan dat in de bestreden beslissing en de beschikking niet werd geantwoord op de vrees die zij hebben aangevoerd en die voortvloeit uit een etnisch probleem dat wel degelijk valt onder de criteria van de Conventie van Genève. Verzoekende partijen lichten toe dat hun huwelijk omwille van hun etnie niet werd aangenomen door de familie. Voorts wijzen zij er op dat zij bij terugkeer naar Soedan zullen beschouwd worden als opposant omdat zij activiteiten hebben voor Sky news. Verzoekende partijen stellen dat dit een element is dat niet werd onderzocht en dat evenmin de subsidiaire bescherming werd onderzocht, niettegenstaande er actueel grote problemen zijn ook voor terugkeerders. Verzoekende partij verwijzen in dit verband naar de aanvullende nota die zij opgestuurd hebben op 2 juli 2019.

4.2.1. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen geen concrete elementen bijbrengen die afbreuk doen aan de in de beschikking van 23 mei 2019 opgenomen grond. Verzoekende partijen beperken zich immers louter tot het herhalen van en volharden in de in hun verzoekschrift aangevoerde argumentatie, zonder dat zij daadwerkelijk hun opmerkingen aangaande de in de voornoemde beschikking opgenomen grond formuleren.

4.2.2. Dat hun huwelijk niet werd aangenomen door de familie omwille van hun etnie, zoals verzoekende partijen heden voorhouden, mist vooreerst elke ernst en feitelijke grondslag. Verzoekende partijen verklaarden immers in het kader van hun eerste verzoek dat zij problemen kenden met hun familie omdat enerzijds verzoekster geweigerd heeft te huwen met haar neef en omdat anderzijds aan het licht gekomen is dat verzoeker een buitenechtelijk kind was (zie notities persoonlijk onderhoud van 5 maart 2012). Nergens hebben zij een vrees geuit ten aanzien van hun familie omwille van hun etnie. Bovendien werd de geloofwaardigheid van deze voorgehouden problemen ondermijnd omdat verzoekende partijen de aanval op verzoekster door familieleden niet vermeld hebben tijdens hun gehoor voor de Dienst Vreemdelingenzaken en omdat zij in Soedan nooit naar de politie zijn geweest om hun beweerde problemen te gaan melden.

Wat betreft verzoekers activiteiten op het internet en sociale media, wijst de Raad erop dat het louter herhalen van diens activiteiten geen ander licht vermogen te werpen op de eerdere beoordeling van zowel het CGVS als de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij besloten werd tot de ongeloofwaardigheid van de door verzoeker aangevoerde problemen met en vrees voor de Soedanese autoriteiten die hem zouden beschuldigen van collaboratie met buitenlandse satellietzenders, evenals als zou verzoeker omwille van zijn activiteiten in België worden geviseerd en/of gezocht door de Soedanese veiligheids- en inlichtingendiensten. De Raad herneemt dat uit de analyse van de door verzoekende partijen bijgebrachte COI Focus blijkt dat noch het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, noch het Britse Upper Tribunal zich uitspreken voor een algemeen verbod op repatriëring van Soedanese onderdanen. Uit deze informatie blijkt voorts dat personen met bepaalde profielen, waaronder personen met een bepaalde etnische origine of politieke activiteiten, problemen kunnen hebben bij terugkeer. *In casu* heeft verzoeker niet aannemelijk gemaakt dat hij omwille van zijn activiteiten in België in de negatieve aandacht van de Soedanese autoriteiten zou staan. Verzoeker verklaarde in het kader van zijn vorige verzoek overigens geen lid te zijn van een politieke partij en niet politiek actief te zijn (notities persoonlijk onderhoud 9 december 2014, p. 5). Daargelaten in onderhavige procedure niet wordt overgegaan tot een verwijderingsmaatregel, geven verzoekende partijen in hun citaat uit het *“Soedan-rapport: terugkeer moet opgeschort blijven tot de procedures in lijn zijn met het internationaal recht”* van Vluchtelingenwerk Vlaanderen van 9 februari 2018 overigens zelf aan dat een terugkeer of verwijdering slechts mogelijk is na een grondige individuele risicoanalyse. Een verwijzing naar algemene rapporten volstaat derhalve niet, net zomin als het zichzelf op algemene wijze toemeten van een risicoprofiel, om aan te tonen dat zij in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of dit risico op ernstige schade dient, net als het risicoprofiel, *in concreto* te worden aangetoond en verzoekende partijen blijven hier, gelet op de ongeloofwaardigheid van hun relaas, in gebreke.

4.2.3. De Raad wijst er voorts op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn arrest van 30 januari 2014 heeft bepaald dat de uitdrukking “binnenlands gewapend conflict” betrekking heeft op een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het Hof bracht ook in herinnering dat een gewapend conflict slechts kan leiden tot toekenning van de subsidiaire bescherming als de mate van willekeurig geweld zo hoog is dat de verzoeker, louter door zijn aanwezigheid op het betrokken grondgebied, een reëel risico op ernstige en individuele bedreiging van

zijn leven of zijn persoon zou lopen (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité / Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen).

Artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige bedreiging, *quod non in casu*.

Het in het verzoekschrift en in de aanvullende nota geciteerde rapport van Amnesty International en internetartikels waarin te kennen wordt gegeven dat verscheidene demonstranten het leven lieten door het gewelddadig optreden van de Soedanese veiligheidsdiensten en waarin de situatie in Soedan, op economisch en politiek niveau, wordt aangeklaagd, vermag geen toestand van intern gewapend conflict in Soedan aan te tonen. Verzoekende partijen tonen derhalve niet aan dat de situatie waarnaar zij verwijzen, zou kunnen vallen onder artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft het reisadvies waarnaar verzoekende partijen verwijzen, wijst de Raad er op dat een negatief reisadvies gericht ten aanzien van toeristen die niet de nationaliteit bezitten van een bepaald land of die niet van een bepaalde regio in dit land afkomstig zijn, niet zonder meer kan worden doorgetrokken voor personen zoals verzoekende partijen die wel deze nationaliteit hebben en van deze regio afkomstig zijn. De reisadviezen waarnaar verzoekende partijen verwijzen, zijn irrelevant daar het niet slaat op hun concrete situatie, doch slechts een algemene strekking heeft en bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land.

Verzoekende partijen tonen niet aan middels concrete objectieve informatie dat er momenteel in het hele land sprake zou zijn van een internationaal of binnenlands conflict dat een ernstige bedreiging vormt voor het leven op de persoon van een burger.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond. Bijgevolg brengen verzoekende partijen geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS